

சங்க இலக்கியங்களோடு சுவெவிலக்கியமாகப் போற்றுமளவுக்கு சிறப்புடயது முத்தொள்ளாயிரம். வண்பாயப்பில் மவநேத்ரர்களின் புகழினபை பாடுவதற்கென்று எழுந்த நல்லாகும். இந்நில் சரே சமேழ பாண்டியர்களின் புகழினபை பாடும் புகழ்பாடும் ஓர் அரிய புதயைலாகவும் இந்நிலில் மவநேத்ரர்களை பாடினாலும் குறிப்பிட்ட எந்த மன்னனையும் பெயர் சூட்டிப் பாடாமல் வநேத்ரர்களும் பொதுப் பெயர்களாலயே அவர்களைச் சிறப்பித்து கடுப்படுகின்றது. இந்நில் புறத்திரட்டு என்ற தொகுப்பிலிருந்து 108 வண்பாக்கள் மவநேத்ரர்களை ஓவ்வொருவரையும் கடுப்படுவதால் இந்நில் முத்தொள்ளாயிரம் என்ற பெயர் பெற்றது எனலாம். முத்தொள்ளாயிரத்தின் கால வரயைறமற்றும் பாடல் எண்ணிக்கையில் ஆய்வாளர்களிடயே பலவறே கருத்து வறேபாடும் உண்டு. புறத்திரட்டைப் பதிப்பித்தப் பரோசிரியர் ச. வயாபுரிப்பிள்ளை இதன் காலம் கி.பி. 15ஆம் நூற்றாண்டு என்று முன் வகைகிறார். இதனை பலவறே அறிஞர்கள் பலரும் பலவறே தரப்பில் உரகைகின்றனர். இதனை

கா.கரே. வங் கடராமன் - கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டு

வயாபுரிப்பிள்ளை - கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு

வி. சலெவநாயகம் - கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டு

நாராயண வலேப்பிள்ளை - கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டு

என்று இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர்கள் முத்தொள்ளாயிரக் காலத்தகை குறிப்பிடுகின்றனர்.

முத்தொள்ளாயிரம் சங்ககாலத்தின் பிற்பகுதியில் ஓட்டி எழுந்த நல்லாகக் கருதப்படுகிறது. பல தனிப்பாடல்களின் தொகுதியாக அமைகின்றது. சங்க அகமரபு சலெவாக்கை இந்நில் பெற்று திகழ்கிறது. இன்று முத்தொள்ளாயிர பாடல்கள் 108 பாடல்களே கிடகைகின்றன. இதனுடன் இருபதுக்கும் மறேபட்ட பாடல்கள் பழயை உரகைளினிடயே கண்டகெகப்பட்டு முத்தொள்ளாயிரச் செய்யுளாக இருக்கக்கூடும் என யுகத்தில் சிலர் சரேக்கப்பட்டு 130 பாடல்களை முத்தொள்ளாயிரப் பாடல்களாக சதேரகருநாதன் பின்பு எழுதி கதிர்முருகும் போன்றாரால் அடயாளங் காணப்பட்டுள்ளது. முத்தொள்ளாயிர பதிப்புகளை இனங்கண்டு இறுதியாக 109 பாடல்கள் என்ற கருத்தனை முன் வகைகின்றனர். இதனை சதேரகருநாதன் மட்டும் சவைசித்தாந்த பதிப்பின் வழியாக 130 பாடல்கள் உடயைது என்ற கருத்தனை முன் மொழிகிறார். மலேும் பிறர் ஆசிரியர்களின் நூற்பாக்களின் எண்ணிக்கையில்

ககைக்கிளகை எனவும், பணைபாற க஠ற்றுக் ககைக்கிளகை எனவும் பிரித்துக் க஠றியுள்ளார்”
என்று ம. மணலவலே க஠றுகிறார். (ம. மணலவலே, தமிழ் இலக்கிய அகப்பொருள்
மரபுகள் இ பக். 129-130)

0000000000 0000000000

பணைபாற ககைக்கிளகையின விளக்கமாக,

“தண்டாக் காதல தளரியல தலவைன்
வண்தார் விரும்பிய வகையுரதை தன்னு”

(ப.வ. சமோமசுந்தரனார் இ புறப்பொருள் வணைபாமாலகை, ந஠. 9-45)

என்று பாடாண் படலத்தில் புறப்பொருள் வணைபாமாலகை குறிப்பிடுகிறது. ஓரு பணை
ஓருதலவையாக ஆணகை கண்டு காமுறுதல தமிழ் மரபு இல்லகை என்னும் நகைக்கத்தில்
பணைபாற ககைக்கிளகையாக அமநை த நக கண்ணையாரின (புறம். 84,85) ம஠ன்று பாடல்கள்
காணப்படுகின்றன. புறநான஠ற நினகை அடுத்து மன்னகை கண்டு காமுறும்
பணைமையின உள்ளத்தகை இலக்கியத்தில் படகைகும் விரிந்த மரபானது
முத்தொள்ளாயிரத்தில் துவக்கம் பறுகின்றது. மன்னகை வீ ரச சிரப்பு ககை
பகைண்டு பணைணின ஓருதலகை காதலும் அவனுக்கு புகழ் சகைக்கும் என்ற
புலவரின் கருத்தாக கம் பணைபாற ககைக்கிளகை உருவாக் கத்திற்குக் காரணியாகின்றது.

ஆணைபாற ககைக்கிளகை களவிற்கு முன்னதாக அமகைகின்றது என்றும், தகைக்காப்பிய
மரபினகை ஓட்பியபிற காலப் பாடல்களும் அமகைகின்றன. முத்தொள்ளாயிரக் ககைக்கிளகை
களவு கற்பு என்று தகைக்காமல் ஓரு கற்பனகை ஊறறாக மட்டுமகை அமகைகின்றது.
இத்துறகைப் பாடல்களகை பிற கால இறகைப் பாடல்களில் ககைக்கிளகை பாடல்கள் தகைக்கறறும்
பறுவதற்கு காரணமாக இருந்திருக்க வணைண்டும்; எனலாம். மலேமும் புறப்பொருள்
வணைபாமாலகை, ககைக்கிளகையினகை தனிப்படலமாக கிப்புறத்திணகைக்கு உட்புத்திப்
பசுவதும், வீ ரசகைழியம் ககைக்கிளகை பறுந்திணகைகளை அகப்புறமரபாகக் க஠றியதும்
இக்கருத்திற்கு ஏற்புடையதாகிறது. முத்தொள்ளாயிரத்தில் மன்னகை கண்டு
காதலும் இக்காதற் பாடல்களகை பிற காலத்தில் உலகை, ககைவகை, த஠ுது, கலம்பகம் மறறும்
கறவகைசி பகைண்டு சிறுநிலக்கியங்களுக்கு வழிகாட்டியாக விளங்குகிறது. ககைக்கிளகை
என்னும் தலகைப்பில் இப்பாடல்கள் அமகையினும் சில மன்னகைகைப் பறெறும் ககைக்கிளகை
பணைணின உரகையாகவும் சில அமகைகின்றன.

“யான஠டத்தாணுணர்த்த யானுணரா விட்டதற்பின
தான஠ட யானுணர்த்த தானுணராள் - தகைக்கறறும்
ககைக்கறறும் வழுகை ககைக்கறறும் சாந் தணியகலம்
எய்துர் திராக் ககைக்கறறும் வறறும்” (முத். 115)

என்பதில் பணைபியனிடம் நடுநடுமும் ஊடலில் ஈட்புட்புட்தகை இரவு வீணாகக் ககைக்கறறும்
என்று தகைக்கறறும் தலகைக்கிளகை க஠றுவதும் எண்ணத்தகைக்கது. இதகைக்கறறும் மறறகைக்கறறும்
பாடலில், தலகைக்கிளகை இன்பம் துய்க்க விழகையும் பகைக்கறறும் புலந் து, நானி மயங்கியத்
தலகைக்கிளகை,

“ஊடல் என ஓன்று தகைக்கறறும் அலகைக்கறறும் உங்

கப்டல இழந் தனே ககாபியன்னாய்” (஡ுத். 61:1-2)

இப்பாடலினர் வழி சகோழனிடம் தலவை ப஡ுணரர் ந்த ஁டலவை ஁ணரதகக்கது. ஡லே஡ும் இதளே பக஡ுதியில் தலவை஁ன் அ஡ுப்பியத் தப்தாக வண்ட஡ு வந்த஡யை஡ும் இப்பக஡ுதியினர் கீழ்சுட்ப்புக்கினர்றது.

“நா஡ நல஡ுவுலே நலங்கிளளி சகோனாட்டுத்
தா஡ரயை஡ும் நீ ஡஡ுந் தவைந்து - யா஡த்து
வண்டளான்று வந்தது வாரல் பணிவாடாய்
பண்டன்று பட்டினங் காப்ப஡ு” (஡ுத்.65)

இப்பாடலில் வர஡ும் சயல் கனவில் அல்லது கற்பனவை ஡யக்கத்தில் இச்சயல் நிகழ்ந்ததாகக் ககாண்டால஡ும் தலவை கபற்று நிகழிடங் களில் இவை ப஡ுதிய துறகைளாக அ஡கைனர்றன. இது ககைக்கிளவை துறையில் ஏற்பட்டுள்ள ஓர஡ு ப஡ுதிய ஡ாற்ற஡ம் என்றளே கர஡ுதல஡ம் .

ஐயர் ஐயர்

தலால் காப்பியர், கபறிய ‘சுட்டி ஓர஡ுவர் பயர்ககாளப் பறார’ என்ற஡ு அகப்பாாள் இலக்கிய ஡ரபினர் தலாடர்ச்சியாக் கீழ்க்கணக்க஡ுநில்களில்஡ம் தலாடர் ஡ுத்தாள்ளாயிரத்தில் இ஡஡ரப஡ு ஡ாற்ற஡ம் பறற்றதைக் காண்கிற஡ோ஡ம். சங் க இலக்கிய அகவலாழகக் கநில்களில்஡ம், திருக்க஡ுறள் கா஡த்துப்பாலில்஡ம் தலவை, தலவை஁ன், ததாழி, ப஡ுலவன் ஡ுதலயலாரினர் கபற்றாக இக்காதலலாழகக் க஡றப்டுகிற்த஡ு. ஡ுத்தாள்ளாயிரத்தில் சரே, சகோழ, பாண்பியர் களினர் வீரத்தகைக் கபறுவததாட஡ு தலவை஁ன் காதலை ஡ுன்னிலவை வதைத்து ககைக்கிளவைத் த஡஡யில் வதைத்துப்பாடல்கள் வர஡ும் பகாக் கினகைக் காண்கிற஡ோ஡ம். ஡ன்னன் என்ற சலால்஡ும் சரே சகோழ பாண்பியன் ஁ன்ன஡ும் க஡ுல ஡ரப஡ும் இவ்விலக்கியத்தில் ப஡ுதிய ஡ரபாக ததாற்ற஡ம் பறற்றதை காண஡ுப்கிற்த஡ு.

ஐயர் ஐயர்

தலால் காப்பியத்தில் தலவையானவன் தன் காதலினவை ஁வ்விடத்தில்஡ும் கபறவில்லை அத்தகயை கபறா ஡ரபினவை

“க஡ுறிப்பின஡ும் இடத்தின஡ும் அல்லது வடே்ககை
நறெறிப்பட்ட வாரா அவள் வலினான்” (தலால். களவு. 17.3-4)

஁ன்ன஡ும் நறற்பாவினர் வழி அறிகினர்ற஡ோ஡ம். ஡லே஡ும் தலவை஁னிட஡ம் தனது வடே்கயைகைக் கப்ட ஡ட்பாண்டத்தில் வகைக் பறற்றப்ப஡ுதுநீ ர்பலால் வளிப்ப்டுத்துவான் ஁ன்ற஡ும் அறத்தலாட஡ு நிறறல் நிலையில் ஡ட்டு஡தென் காதலினவை வளிப்ப்டுத்து஡ம் பாங்கினயை஡ும் காண஡ுப்கிற்த஡ு. ஆனால் ஡ுத்தாள்ளாயிரத்தில் பண்தன் காதலினயை஡ும், விரக தாபங் களவைத் ததாழி ஡ற்ற஡ும் பலர் ஡ுன்னிலையில் ஁ரகைக் க஡ும் பகாக் க஡ு கால ஡ாற்ற஡ாக காணப்ப்டுகிற்த஡ு.

ஐயர் ஐயர்

இற்சறெறிப்ப஡ு பற்றி ஡ுத்தாள்ளாயிரத்தில் ஡ட்டு஡ில் ஡ா஡ல் சங் க இலக்கியத்தில் பல இடங் களில் வர஡ுகிற்த஡ு. தலவையினர் பர஡ு஡ாற்ற஡ம் கண்ட சவிலி இற்சறெறிப்பாள் அல்லது

களவு காலத்தில் காதல் வலிபட்ட நரூம்போது அம்பல் அலராக மாறும்போது ஊராரின் பசேசினகை கடை சலிலித்தாய் தலலையலை இறசறெிப்பாளர் இவ்வரூ நிலையலை தலால் காப்பியம்

“மனபைபட்டலு கலங் கினும் பறெறவழி மலிலினும்
நினதை தல் சான்ற அரூமறலை உயிர்த்தலும் (தலால். களவு 20.12-13)

என்று தலலைவி க஀றறூ நிகழிடங் கள் க஀றப்படலுகின்றது. தலால் காப்பியத்தலை தலாடர்ந்து நம்பியகப்பலரூளும் தலலைகள் அறத்தலோடூ நிற்கும் நிலயலை க஀றும்போது ‘மனலையின சறெிப்பலும்’ என்று க஀றூகிறது. அவ்வாரூக்கத் தலால் காப்பியம் நம்பியகப்பலரூளூக்கும் இடயலில் தலானறிய இலக்கியமான மூத்தலாள ளாயிரம், இத்துறையலில் நான்கு பாடல்களலை தரூகிறது. காதல் வயப்பட்ட தன் மகளின் உடல் வறூபாட்டகை கண்ட தாய் மறறும் சலிலித்தாய் ஆகியலோர் அவளை வலெரியலே சலெல்லாது வீட்டில் அடதைது வதைதுக் காப்பது இறசறெிப்பு எனப்படலும். இறசறெிப்புக் கறூறித்த சலய்தி மூத்தலாள ளாயிரத்தில் அமறைந்துள்ளது. சரேனூக்கறூரிய பாடலாக,

“தாயர் அடபைப மகளர் திறந்திடத்
தயேத் திரிந்த கலுமியவலே” (மூத். 10)

என்று வருகிறது. மலேலும் பாண்டியனூக்கறூரிய பாடலில், காதல் உள்ளம் படதைத்த பனென், சரேன் உலா வருகின்ற ச஀ழலில் காணத்தலுடித்தலுக் கதவதை திறந்து பாரக் கிறாள். தாயார் தம் மகள் பாரக் காவண்ணம் அடதைது வலுக்கிறாள். இவ்வண்ணம் திறப்பதனால் சனெறூ மீ ளும் வாயிறகதலின கலுமிகள் இங்கும் அங்கும் அலதைலினால் தயேகின்றன இந்நிகழ்வலை,

“காப்படங் கனென்றன் னலை கடிமனயை ிறசறெித்து
யாப்படங் கலுடி அடதைத்தலின் - மாக் கலுங்கலான
நன்னலம் காணக் கதவம்; துளதைலாடலார்க்
கனென்னைகலால்; கமை மாறினி” (மூத். 117)

என்று கறூறிப்பலுகிறது. இவ்வாறூ தன் மகள் காதல் கலாண்டால் பழி வந்து சரேலும் என்பதற்கு தாய் காதத்துறிற்பதனால் இறசறெிப்பு அனதைதும் தாயரால் கலாட்சி மறூக் கப்படலும் நூடபம் உணர்த்தப்பலுகிறது.

ஊழல்கள் ஊழல்கள்

தலலைவி; உடன்பலாக் கினலை மறேக் கலாண்ட பிறகூ சலிலியலும் நறறாயலும் மகளின் வலையலாட்டு பலரூட்களகை கண்டலு வருந்தும் நிலயலும் பின்தலேச சலெல்லலும் நிலயலும் இளமயலை நினறைது வருந்தும் நிலயலும் மகட்பலாக் கிய தாயர் எனனலும் துறையலில் தலால் காப்பியத்தில் வலளக் கப்படலும். மலேலும் சலிலி தலலைலின வலரகத்தினலை நினதைது வருந்தும் பலாக் கலை,

“திறந்தலுமின் தீ யவலை பிற்காண்டலும் மாதர்
இறந்துபடில் ஏதற்தான எனனலம் - உறந்துயர்கலான
கண்ணார மார்பின தமிழர் பலரூமானலை
கண்ணார்க் காணக் கதவலு” (மூத். 47)

காண்கின்றோம். தோழனின் காமம். தாங்குமதி காமம் தாங்குமதி என்ற கபீற்றுக்கத் தலவைன், தன் விரகதாபத்தின் எல்லையனை வளிப்படுத்தும் நிலையினையும் அது கட்ட பாங்கள் அவனின் ஆற்றாமலை கண்டு வருந்துதலையும் தோல்காப்பியமும் அதற்கு பின் வந்த சங்க இலக்கியமும் பகிரந்திட, மகள் படும் காதல் ஏக்கதினையினை கண்டு வருந்தும் சுவிலியின் மனிநிலை அகமரபு மாற்றமாகிறது. இந்நிலை மரபானது பின்பு வந்த நந்திக் கலம்பகத்தில் தொடர்வதகை காணலாம்.

000000 0000000000

தோல்காப்பியத்தல் சூட்டாத துறமைரபு 'கபீடலிழைத்தல்' எனும் துறையாகுமம். கலித்தொகையில் காணப்படும் இம்மரபினை மூத்தொள்ளரியரமானது,

“கபீடற் பெருமானகை கபீடலார் கோமானகை
கபீடப்பெறுவனேல் கபீடு என்ற - கபீடல்
இழைப்பாற் போல் காட்டி இழையா திருக்கும்
பிழைப்பல் பிழைபாக் கறிந்து” (மூத். 99)

என்று எடுத்துரைக்கிறது. இம்மரபானது ஒரு புதிய மரபாக தோன்றி அகமரபு மாற்றத்திற்கு காரணம் எனலாம். கம்பரும் இம்மரபினை அபியொட்டி,

மின் நரு மணிவிரல் தயே வீழ்கணீர்
துன்ன அரும் பெருஞ்சுழி அழிப்பி சோர்வினோடு
இந்நகை நுழைச்சியர் இழைக்கும் ஆழி சால்
புன்னை அம்பொதும் பரும் புக்குஇநோக்கினான்
(வீ.பி. அட. படலம்)

இராமன் சோலையில் நுளசைச்சியா வரந்த ஆழிவட்டத்தைக் காண்பதாகக் கபீறுவர் எனப்பதில் 'கபீடல் இழைத்தல் துறை' எனப்பது மரபு வளர்ச்சியை குறிப்பிடுகிறது.

000000000000 0000000000

இலக்கியத்திற்கு கோட்பாடுகளை வகுத்துள்ள தோல்காப்பியம்,

“வறியறி சிறப்பின் சுவ்வாய் வலேன்
வறியாட்டாயர்ந்த காந்தகளும்”

என்று வறியாட்டிற்கு இலக்கணம் கபீறுகிறது. தோல்காப்பியம் மூதல் நம்பியகப்பொருள் வரை குறிப்பிடுகின்ற அறத்தொடு நிற்கும் நம்பியகப்பொருள் வரை குறிப்பிடுகின்ற அறத்தொடு நிற்கும் முறமையிலிருந்து மாறுபட்டு அன்னையிடம் நரேிடயாகத் தலவி நிற்கும் நிலையினை மூத்தொள்ளரியர்,

“காராட்டுதிரம் தபீஉய் அன்னகைளன்கிழைத்து
நீராட்டிநீங்கனெறால் நீங்கும்மா? - பாராட்டு
வென்று களங்கொண்ட வறியறி சினவரே கோதகைகனை
நறெஞ்சங்களங்கொண்ட மநாள்!” (மூத். 20)

என்ற பாடலில் சரேமன்னன் மீது காதல் கொண்ட தலவைக்கு தாய் வறையாட்டும் எடும் கின்றான். தலவை தோழியிடம் தாயின் அறியாமலை கறி நகைக்கின்றான். இதன் மபலம் தாய் வள்ளாட்டினபை பலியிடும் வறையாட்டும் நிகழ்த்திய சயெ்தி கற்றப்டுகிறது. இதன் மபலம் தலவை நரேடயைக பதில் சலால்லும் நிலை ஏற்பட்டது என்பது ஓரூ புதிய மரபு மாற்றமாகும்.

மூத்தொள்ளாயிரம் மூழுகக் மூழுகக் அகமும் புறமும் கலந்து கலைக்கிளதைத் தன்மயில் அமனைத்ததே ஓரூ மரபு மாற்றம் எனப்டுகிறது. கலி பரி என்ற யாப்பினின்று வண்ணயாப்பில் எழுந்ததே இதனின் மூன்னறேறம். சூட்டி ஓரூவர்பயெர் கொளப்பறொர் எனும் அகமரபு மாற்றம் பறொுகிறது. சங்க இலக்கியத் தொகுப்புகளில் அகம் புறம் தழுவியதாகப் பரிபாடல் அமையினும் புறக்கிறது இறமைத் துபாடியதாக அமவைது. மூத்தொள்ளாயிரத்தில் மூதன் மூதலாக கள்ளிகோதலை பாண்டியன் வளவன் என்று குலப்பயெர் மற்றும் பொதுபயெர் அகப்பாடல்களில் சூட்டப்படும் மரபு வளர்ச்சியடைந்தது.

தலவை தன் காதலை வளிப்படயைக்கொறும் மரபு தொல்காப்பியத்திலோ அதனைத் தொடர்ந்த சங்க இலக்கியத்திலோ யாண்டும் குறிக் கவில்லை. ஆனால் மூத்தொள்ளாயிரத்தில் அம்மரபுத் தோற்றம் பறொுகிறது. தாயின் இறச்சறிப்புக்குக் காரணமாக ஊராரின் அம்பல் அலரினதைத் தொல்காப்பியம் கொறகாட்சியே மயலுக்குக் காரணமென்று தொடக்கத்தில் இதே இறச்சறிப்பு நிகழ்த்தும் தாயரலை மூத்தொள்ளாயிரத்தில் காணமுடிகிறது. மகடப்போக்கிய தாய் மரபினலை மாற்றி தன் மகள் காதலக்குகாக தாய் வருந்தும் சபூலம் மூத்தொள்ளாயிரத்தில் இடம் பறொுகிறது. கபூலழதைத் தல் எனும் துறை தனிப்பாடல் எனும் வகையில் மூத்தொள்ளாயிர மரபின் தொடக்கமாக அமைகிறது. அறத்தொட்டு நிலையில் தலவை தாயிடம் நரேடயைக நிற்கும் முறமையில் மரபு மாற்றம் பறொுகின்றது. மூத்தொள்ளாயிரம். கால மாறுதலக்கு ஏற்ப மூத்தொள்ளாயிரத்திலும் ஓவ்வொரு அகமரபும் மாற்றம் பறொுகதை காணமுடிகிறது.

000000 00000

1. கதிர் மூருக்கு. மூத்தொள்ளாயிரம் மபலமும் உரயையும் சாரதா பதிப்பகம், சனென்னை மூதற்பதிப்பு - 2007
2. இளம்பரணர் உரை (உ.ஆ), தொல்காப்பியம் (பொருளதிகாரம்) சாரதா பதிப்பகம், சனென்னை - 600 014 மூதற்பதிப்பு - 2005
3. சிவகாமி ச. மூத்தொள்ளாயிரம் வரலாற்றுத் திருப்பமூனலை, மின் தமிழ் இணயை தமிழி, 2004.
4. பொ.வ. சாமசூந்தரணர் இபுறப்பொருள் வண்ணபாமாலலை, கதிர்பதிப்பகம் திருவயைாறு மூதற்பதிப்பு - 2012.

maneeshkireesh@gmail.com

*0000000000000000 : -00.000000,000000000000 0000000000,000000000000,0000000000 0000000000000000,000000 - 11 -